

num". Dette kunde vel egentlig betragtes som en Redactionsforandring, da det er aldeles uoverensstemmende med Bestemmelsen i § 2, hvorefter det er klart, at derved maa menes „Minimum“, og derfor behøver den foreslaaede Forandring vistnok ikke at understøttes med flere Ord. — Det Forslag af de samme ærede Medlemmer af Landstinget i Forening med Minoriteten, som er stillet under det 3die Afstemningspunct, maa, som ogsaa af den ærede Formand bemærket, afgjøres i Forbindelse med det, der er stillet under Nr. 5; thi det kan ikke være vor Mening, at det, vi under Nr. 3 have foreslaaet at skulle udgaae, kan udgaae af Loven, med mindre Forslaget under Nr. 5 antages. Nu vil det ærede Thing vist være blevet opmærksomt paa, at de Forandringer, vi ved vore Ændringsforslag have søgt at indbringe i Lovforslaget, ere ogsaa af den høitæredede Justitsminister i hans under Nr. 6 stillede Ændringsforslag paa en anden Maade indstillede til at foretages i selve Paragraphen, og jeg skal derfor ganske henstille til det høitæredede Thing at vælge mellem disse forskjellige Redactioner, uden at jeg skal gjøre mig videre Umage for at støtte vore Forslag mod Ministerens. Det vil altsaa aldeles beroe paa det ærede Things Afstemning, hvilken af disse Redactioner det maatte give sit Bifald. Dermed skal jeg slutte disse foreløbige Bemærkninger og afvente hvad der muligen maatte blive fremført, som kunde give mig Anledning til senere at tage Ordet.

Justitsministeren: Jeg maa meget anbefale det ærede Thing at antage det af mig under Nr. 2 stillede Ændringsforslag til § 1, dersom Thinget ønsker, at Loven skal fremmes. Det er just ikke gjerne, at jeg har stillet et Ændringsforslag, som gaaer ud paa, at den Ændring, der ved 2den Behandling blev vedtaget ved Navneopraab med stor Stemmesleerhed, skal gaae ud. Imidlertid anseer jeg det for aldeles nødvendigt, at der skeer en Forandring i Loven, hvis den maatte gaae igjennem, da det forekommer mig, at Lovforslagets § 1, saaledes som den blev vedtaget ved 2den Behandling, ikke er overensstemmende med de Grundsætninger, som herse i Lovgivningen. Efter denne Bestemmelse i Lovforslaget er der

jo nemlig ikke alene Spørgsmaal om, at Fæsterne skulle have den Ret, at, naar Majoratsbesidderen vil sælge, skal han sælge til dem, men ogsaa om at tillægge Livsarvingerne en lignende Ret. Til Forsvar herfor kan der vel, saa forekommer det mig, tale to Betragtninger. Man kan sige, at Majoratsbesidderen ikke har nogen Ret til at sælge, og at han altsaa, naar der tilstaaes ham Myndighed til at sælge, maa finde sig i de Indskrænkninger, med hvilke denne Myndighed gives ham. Men, uagtet Majoratsbesidderen ingen saadan Retighed har, troer jeg dog, at man gaaer Majoraterne for nær ved den Bestemmelse, som nu findes i Forslaget. Hvad er det, som er tilhinder for, at Majoratsbesidderne kunne sælge? Det er det fideicommissariske Baand. Naar man ønsker at fremme Selveiendom paa Majoraterne, maa man altsaa rydde denne Hindring afveien. Dette skeer derved, at det fideicommissariske Baand hæves, forsaavidt der tilstedes Majoratsbesidderne at sælge, imod at den Kjøbesum, som indkommer, bliver at forbinde med Majoratets Capital istedetfor Fæstegodset, som udgaaer af Majoratets Besiddelse. Det fideicommissariske Baand er lagt paa Eiendommen til Fordeel for Familien, ikke for Fæsterne. Fæsterne have ingen Ret imod Majoratet, som ikke alle Fæstere kunne have imod den private Eier. Man hæver altsaa for at fremme Selveiendom paa Majoraterne det fideicommissariske Baand, forsaavidt det er en Hindring for Salget, og derved kommer Majoratsbesidderen i den samme Stilling som den private Eier. At indrømme Fæsterne eller deres Livsarvinger en særegen Ret, som de ikke have paa private Godser, ligger egentlig udenfor Sagens Natur. Nu troer jeg vel, at det lader sig forsvare, at man indrømmer Fæsterne en vis saadan Ret, at man altsaa ikke giver Majoratsbesidderne Ret til at sælge, medens Stederne ere bortfæstede, undtagen til Fæsterne. Disse have nemlig en virkelig Ret, og deres Retstillning vilde paa en Maade blive forandret, naar man tillod Majoratsbesidderne at sælge til Fremmede, medens Stederne ere bortfæstede. Paa Grund af det Baand, som ligger paa de Godser, hvorom her er Tale, have Fæsterne nemlig ikke kunnet gjøre Regning paa